

Don Bentley

Tom Clancy
Nul uur

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Testfaciliteit raketbasis Musudan-ri, Noord-Korea

‘Hoe gaat het met hem?’

De onschuldig klinkende vraag was allesbehalve dat. Sterker nog, zomaar naar de man in kwestie verwijzen met *hem*, zonder toevoeging van een van de vele beleefdheidstitels, was reden voor executie. Maar voor Eun Pak was dat een gepasseerd station. Hij herinnerde zich bij elke ademteug wat er op het spel stond, en Pak wilde ervoor zorgen dat dat ook voor zijn medesamenzweeiders gold.

‘Nog steeds hetzelfde.’

Pak bestudeerde de man die voor hem stond nadenkend.

Choi Ha-guk, voorzitter van de Democratische Volksrepubliek Korea en tevens de Opperste Leider van dat land, was de afgelopen week uitgeschakeld. Eén week geleden had Pak onverwachts de kans van zijn leven gekregen van de Russen. Op de meeste andere plekken op de wereld was een week geen bijster lange tijd.

Zeven dagen.

De gemiddelde duur van een Amerikaanse vakantie.

Maar in de Democratische Volksrepubliek Korea – of DPRK, Democratic People’s Republic of Korea – was een week genoeg om een oppermacht ten onder te laten gaan.

Of te laten verrijzen.

Maar dan alleen als de slappeling die voor hem stond de waarheid vertelde.

‘Hoe gaat het met je dochtertje?’ vroeg Pak, die de vraag inkleurde met een glimlach. ‘Seo-jun heet ze toch, als ik me niet vergis?’

Natuurlijk vergiste hij zich niet.

Pak was weliswaar een onopvallende, lichtgebouwde man van middelbare leeftijd met een onbehaarde schedel en een bril met dikke glazen die zijn waterige ogen vergrootten, maar hij was ook lid van de Koreaanse Arbeiderspartij. En belangrijker nog: Pak was een vooraanstaand lid van het Politburo. Een rol die buiten het kluizenaarsrijk geen equivalent had. Maar hier, in het land waar de tijd was blijven stilstaan, was Pak een kleine godheid. Absoluut niet van hetzelfde niveau als de Opperste Leider, maar machtig op zijn eigen manier. Zelfs een mindere god als Pak kon met slechts één telefoontje een hele bloedlijn uitwissen.

Te oordelen naar het ziekelijk bleke gezicht van de man was deze informatie hem niet onbekend. De man was zelf ook partijlid en bovendien was hij arts, maar in de DPRK kon wetenschap niet opboksen tegen goddelijkheid. Hoe dan ook, de aardse tijd van de dokter liep op z'n eind. Als Paks inspanningen succesvol zouden blijken, zouden er geen getuigen zijn. En als hij geen succes zou hebben, nou ja, dan was Pak niet van plan om in zijn eentje te sterven. Maar dat de dokter het zwijgen moest worden opgelegd, betekende niet dat het dochtertje van de man datzelfde lot moest ondergaan. Pak mocht dan grondig te werk gaan, hij was geen monster.

Niet zonder reden, tenminste.

‘Het gaat prima met haar, kameraad,’ fluisterde de dokter. ‘Echt prima.’

‘Mooi zo,’ zei Pak met een knikje. ‘Laten we er dan voor zorgen dat dat zo blijft. Vertel nog eens hoe hij ervoor staat.’

Zelfs hier, in het heiligdom van zijn tijdelijke kantoor in de testfaciliteit van raketbasis Musudan-ri, ruim zeshonderd kilometer van de regeringszetel in Pyongyang, weigerde Pak de

naam van de Opperste Leider hardop te zeggen. Vorige generaties hadden mythische kwaliteiten toegedicht aan de heersende dynastie van het land, en hoewel Pak niet aan dat soort bijgelovige flauwekul deed, was hij om een andere reden waakzaam.

In tegenstelling tot veel andere leden van de heersende elite maakte Pak er een gewoonte van om bij te houden welke ontwikkelingen er over de landgrenzen van de DPRK plaatsvonden. Hij had iets gehoord over afluisterapparatuur die werd geactiveerd op basis van het uitspreken van een bepaald woord. Hoewel Pak zijn kantoor regelmatig liet controleren op microfoontjes, zou het best kunnen dat een van de beroepsverklidders van de Opperste Leider op het ministerie voor Staatsveiligheid een of ander technologisch hoogstandje had verstopt dat pas werd geactiveerd als de naam van de Koreaanse dictator werd uitgesproken. Pak was niet door middel van lafhartigheid opgeklommen tot zijn huidige post, maar het was nou ook weer niet zo dat hij het lot wilde tarten.

De man blies puffend uit, waarbij hij als een paard met zijn lippen smakte.

Pak vond het echt iets boers. Geen manier van doen die paste bij een arts die zorg droeg voor de Opperste Leider, maar Pak maakte er geen woorden aan vuil. Pak had zijn huidige positie bereikt via de meritocratie, maar niet van het soort dat in andere uithoeken van de wereld resulteerde in promoties voor bureaucraten. Nee, Pak was bekwaam in een veel elementairdere discipline.

Overleven.

Als zittend lid van het Politburo werkte Pak in het besluitvormende apparaat. De leden van het Politburo werden op het gebied van bestuurlijke macht slechts overtroffen door de Opperste Leider en diens familie. In tegenstelling tot zijn voorganger en tevens zijn neef, die voorstander was geweest van het concept van *Songun*, oftewel 'het leger eerst', dat ka-

rakteristiek was voor de politiek van de DPRK, had de Opperste Leider meer gezag aan het Politburo toegekend. De Opperste Leider had macht verkregen via een door het leger gesteunde coup. Het was duidelijk dat hij zijn positie en zijn leven niet op een soortgelijke manier wilde kwijtraken. Deze herstructurering van de regering had de allesverterende invloed van het Koreaanse Volksleger ingedamd en de invloed van Pak en zijn medekabinetsleden vergroot.

Maar Paks hoge positie was niet zonder risico. Leden van het Politburo die uit de gratie van de Opperste Leider raakten, verdwenen vaak zomaar. Eén verkeerd gekozen woord of verkeerd begrepen gezichtsuitdrukking kon de dood betekenen. En als het om de dood van mensen die hen hadden teleurgesteld ging, waren zowel de vroegere als de huidige leiders van de DPRK verre van saai. In de dertig jaar dat Pak in dienst was geweest van de Koreaanse Arbeiderspartij had hij gezien dat mannen werden doodgestoken door soldaten met bajonetten, levend werden verbrand door vlammenwerpers, werden verslonden door vechthonden en uiteen werden gerukt door luchtafweergeschut.

De Opperste Leider beperkte zijn hang naar de doodstraf niet tot onfortuinlijke pennenlikkers of legerofficieren. Verschillende takken van de familiestamboom van de dictator waren op slechts enigszins minder morbide wijze gesnoeid. Naast de neef die hem was voorgegaan, had de Opperste Leider zijn macht geconsolideerd door een team van killers, uitgerust met een experimenteel zenuwgas, naar Maleisië te sturen om af te rekenen met een onberekenbare halfbroer. Pak had de dodelijke paleisintriges zo lang weten te overleven doordat hij had geleerd mensen te doorzien en hun praatjes te herkennen. Zo was de dokter die nu tegenover hem stond net zo geneigd zichzelf in te dekken tegen slecht nieuws als ieder ander, maar als de man een paard ging nadoen, waren zijn woorden waar.

‘Van buitenaf bekeken is zijn toestand niet veranderd. Maar ik denk dat hij aan de beterende hand is.’

‘Waarom?’ vroeg Pak.

Pak was voorzichtig met de nadruk die hij op de vraag legde en bleef stoïcijns kijken, terwijl zijn hart tekeering. Er hing veel af van het antwoord van de arts.

De dokter streek met zijn hand door zijn dunne haar en boog met een kromme rug voorover, waarbij zijn magere lijf inzakte onder het gewicht van de vraag.

Als behandelend arts die verantwoordelijk was voor de gezondheid van de Opperste Leider had de man een veel hogere positie in het officieuze kastensysteem van Noord-Korea dan de gemiddelde burger. In de praktijk betekende dat dat de man en zijn familie in aanmerking kwamen voor rantsoenen die zo groot waren dat ze niet van de honger zouden omkomen, en voor woonruimte met elektriciteit en stromend water.

Toch waren de gevolgen van ondervoeding overduidelijk.

Hoewel de man pas halverwege de dertig was, zag hij er twintig jaar ouder uit. De sprietige plukjes haar die uit zijn schedel staken, waren voortijdig grijs, zijn schouders waren gebogen en hij had een vaalgele huid. Terwijl hun neven en nichten in het zuiden gemiddeld flink wat langer en zwaarder waren geworden sinds er zeventig jaar eerder een eind was gekomen aan de Bevrijdingsoorlog van het Vaderland, was de Noord-Koreaanse bevolking letterlijk en figuurlijk weggekwijsd. Levensverwachting, gewicht, lengte en algemene gezondheid waren al jaren gestaag aan het afnemen.

De broze mannen en vrouwen om hem heen waren voor Pak een voortdurende reminder dat een bestaan los van de moorddadige onderstroom rondom de politieke elite geen garantie bood op een langer leven. Sterker nog, het tegendeel was vaak het geval. Pak moest weliswaar altijd één oog openhouden en er altijd op beducht zijn dat er een dolk in zijn rug

werd gestoken, maar hij zou niet omkomen van de honger.

Dat was tenminste iets.

‘Zijn ademhaling en zijn hartslag vertoonden gedurende de dag steeds vaker pieken. Dat duidt erop dat de patiënt aan het genezen is. Zijn geest bewandelt langzaam het pad naar bewustzijn.’

‘Hoe lang nog voor hij wakker wordt?’ vroeg Pak.

De dokter haalde zijn schouders op, waarbij zijn knokige botten zijn overhemd amper optilden. ‘Dat is onmogelijk met zekerheid te zeggen. De verhoogde hartslag en versnelde ademhaling duren steeds langer, met steeds kortere tussenpozen. Als de patiënt deze lijn voortzet, verwacht ik dat hij al binnen achtenveertig uur enige vorm van helderheid zal hervinden.’

‘Twee dagen?’

Opnieuw gepuf.

‘Het kan ook langer duren. Als voorzichtige schatting zou ik een week zeggen, maar ik denk dat hij veel eerder bij bewustzijn komt.’

Twee dagen.

De woorden beukten als een huilende tyfoon tegen Paks zorgvuldig opgebouwde façade. Tot nu toe was alles wat hij had gedaan verklaarbaar of te ontkennen. Er zouden nog wel losse eindjes moeten worden weggewerkt, zoals de brave dokter, maar al met al was Paks risico minimaal. Of zo minimaal als je kon verwachten in het kluizenaarsrijk, een plek waar hele families ophielden te bestaan, afhankelijk van de grillen van een jongenskoning.

De afgelopen paar dagen had Pak gelaveerd rondom de kans die de stamvaders hem hadden geboden. Het was niet onredelijk om te denken dat de uitschakeling van de Opperste Leider in scène was gezet. Een uitgewerkte stunt om de loyaliteit van zijn groepje van vertrouwelingen op de proef te stellen ter voorbereiding van de zoveelste zuiveringsactie. Nu

Pak ervan overtuigd was dat Choi werkelijk was uitgeschalkeld, stond hij voor een ultimatum: handelen of toekijken hoe de kans van zijn leven in rook opging.

Paks oog viel op de glanzend gepoetste koperen kogelhuls die op de hoek van zijn bureau lag. Vergeleken met zijn ruime kantoor in Pyongyang was Paks huidige onderkomen beslist spartaanser. Als de wetenschapper die Pak had ontslagen om de ruimte op te eisen een persoonlijk leven had, was daar niks van te zien. De muren of de planken waren niet versierd met familiekiekjes of prullaria. Nee, elke vrije meter werd bezet door academische boeken, grafieken en tabellen vol onbegrijpelijke vergelijkingen, en rapporten waarin de successen en mislukkingen van voorgaande rakettests werden beschreven.

Paks koperen kogelhuls vormde de enige uitzondering.

De patroon was van een 7.62 millimeterkogel die gewoonlijk werd afgevuurd door een AK-47. Hoewel Pak lang geleden had geleerd hoe waardevol het was om zijn openbare werkruimte steriel te houden om potentiële vijanden niets te verschaffen waardoor ze dieper inzicht in zijn beweegredenen zouden kunnen krijgen, waren dit soort versierselen niet ongebruikelijk. De kogelhulzen waren bedoeld als herinnering aan de krijgshaftige geschiedenis van het regime, maar voor Pak betekende de lengte van de huls meer dan dat.

Hij had de huls van zijn vader gekregen, die hem op zijn beurt van zijn eigen vader had gekregen. Een man die op de lijst stond om te worden geëxecuteerd tijdens een van de vele massamoorden die werden georkestreerd door de grootvader van de jongenskoning. Nadat Paks opa van een betrouwbare vriend had gehoord wat zijn lot zou zijn, nam hij zijn dood in eigen hand. Een ongeluk op de boerderij, dat geloofwaardig was en daarom niet werd beschouwd als zelfmoord. Door dat geschenk had Paks opa ervoor gezorgd dat de status van zijn familie in de Partij gehandhaafd bleef en dat zijn familielijn werd afgeschermd voor nog meer kwaad. Die onzelfzuchtige

daad was op twee manieren bepalend voor Paks leven. Enerzijds wilde Pak het offer van zijn opa eren. Anderzijds had Pak gezworen dat hijzelf en zijn afstammelingen immuun zouden blijven voor de moordneigingen van slechts één man. Dit was domweg de kans van zijn leven.

Twee dagen was niet veel, maar het zou voldoende moeten zijn.

‘Uitstekend,’ zei Pak, en hij verzachtte het woord met een zeldzame glimlach. ‘Je hebt jezelf en je familie eer gebracht.’

‘Dank u, kameraad,’ zei de dokter, die boog vanwege het compliment. ‘Het is me een eer om te dienen.’

‘Ja, dat is het zeker,’ zei Pak. ‘En op deze manier verzeker je je ervan dat die eer van jou op je dochter wordt overgedragen.’

De hoopvolle blik van de arts verflauwde met elk woord dat Pak zei. Tegen de tijd dat Pak was uitgesproken, had het gezicht van de dokter weer de kleur van as. Dit had hij kunnen verwachten. Pak was een man van zijn woord. Het dochtertje van de arts zou de vruchten plukken van het offer van haar vader, net zoals Pak dat had gedaan dankzij zijn opa.

Helaas voor de dokter waren dat niet de enige overeenkomsten.

1

Seoul, Zuid-Korea

Jack Ryan junior beschouwde zichzelf als een cultureel onderlegd man. Toch had hij nog nooit eerder een flashmob meegemaakt. Hij dacht tenminste dat het een flashmob was. Dit was Zuid-Korea. Als er iets was wat Jack had geleerd in de luttele uren die hij nu op Koreaanse bodem was, was het wel dat de dingen hier een beetje... *anders* waren.

En dat gold ook voor flashmobs.

Het ene ogenblik had Jack naar het torenhoge stenen standbeeld van admiraal Yi Sun-sin staan kijken, en het volgende moment stond hij ingeklemd tussen de scanderende Koreanen op een bomvol plein. Hoewel de vroege ochtendzon nog niet door de grijs bewolkte lucht heen was gebrand en er op de stenen wandelpaden van de voetgangerszone nog steeds her en der plassen olieachtig water lagen van de regen van die morgen, liet de groeiende menigte zich niet bepaald afschrikken door het wisselvallige weer. Mensen stroomden vanuit de aangrenzende straten het Gwanghwamun Plaza op, dromden langs de kantoorgebouwen langs de oost- en de westkant van het plein en zigzagden rond de betonnen afzetblokken en stenen plantenbakken die bedoeld waren om geestdriftige Koreaanse automobilisten op afstand te houden.

Jack had het advies van Domingo 'Ding' Chavez ter harte genomen: hij had geen auto gehuurd, maar op de luchthaven een taxi genomen. Ook deze keer had Jacks mentor en collega

hem van veilige raad voorzien. Hoewel hij niet bepaald onbekend was met rijden in het buitenland, waren Koreaanse verkeersborden eigenlijk gewoon suggesties, voor zover Jack het kon beoordelen. In feite leken de westerse verkeersnormen zoals Jack die kende hier geen van alle van toepassing. Nadat hij en de chauffeur twee keer op een haar na geraakt waren nog voordat ze de luchthaven goed en wel verlaten hadden, had Jack besloten dat hij maar het best net kon doen of hij sliep, terwijl hij intussen de rozenkrans bad om te zorgen dat zijn door jetlag geteisterde geest deze plotselinge aanval van prikkels aankon. Lianne Robertson had zijn voorbeeld gevolgd door haar hoofd op Jacks schouder te leggen en haar ogen dicht te doen. Door het gevoel van haar dikke, donkere haar tegen zijn wang en de geur van haar lichtgetinte huid op slechts een paar centimeter afstand had het verkeer ineens niet meer zo verschrikkelijk geleken.

Of misschien was Jack gewoon tot het besef gekomen dat sterven met het hoofd van een mooie vrouw op zijn schouder niet zo'n vreselijke manier was om heen te gaan. Hoe dan ook, vergeleken bij de stortvloed van lijven die nu het plein op stroomde, was de krankzinnige taxirit een zondags uitstapje.

Met zijn één meter achtentachtig kostte het Jack geen moeite om over de menigte heen te kijken, maar hij had minder succes bij het vinden van een ontsnappingsroute. De mensen kwamen echt van alle kanten en de eerste golf van mensen was tegen het standbeeld aan gespoeld en vormde nu kolken- de wervelingen. Zelfs naar Amerikaanse maatstaven was Jack een flinke kerel. Door zijn atletische lichaam van honderd kilo was hij er gewoonlijk van verzekerd dat omstanders op afstand bleven.

Maar niet in Zuid-Korea.

Zoals in zoveel Aziatische landen het geval was, deden Koreanen niet aan het westerse idee van *personal space*. Maar

eerlijk is eerlijk: het hele idee van flashmobs was natuurlijk om zo veel mogelijk mensen tegelijk in een begrensde ruimte samen te laten drommen. Ervan uitgaande dat deze bijeenkomst inderdaad een flashmob was, tenminste. Jack was niet de hipste vent als het op social media aankwam, maar in de filmpjes die hij had gezien, waren vooral spontane concerten of dansjes te zien, geen scanderende mensen die spandoeken omhooghielden. Wat waarschijnlijk betekende dat dit helemaal geen flashmob was. Koreanen protesteerden al sinds jaar en dag tegen misstanden van de regering, of die nu echt of ingebeeld waren, en die traditie dateerde van ver voor Instagram of TikTok.

Met de levensechte beeltenis van admiraal Yi Sun-sin als referentiepunt wong Jack zich door de menigte, tot hij bij de ellipsvormige voet van het standbeeld kwam. Hij beklom de twee treden naar een soort uitkijkplatform en beoordeelde de situatie vanaf zijn zojuist gevonden observatiepost.

Het plein liep van noord naar zuid, met het standbeeld van admiraal Yi Sun-sin op de uiterst zuidelijke punt, omringd door een reeks decoratieve fonteinen en speciaal ontworpen stenen ter herdenking van de overwinning van de admiraal op een Japanse vloot in de zestiende eeuw. Er stond een tweede standbeeld ten noorden van de admiraal, ditmaal een gouden beeltenis van koning Sejong de Grote, zittend op zijn troon. Achter de troon was een lang stuk kort gemaaid gras, dat uitkwam bij een traditioneel gebouw in tempelstijl, dat werd omlijst door een paar idyllische uitlopers van de bergen; een onverwachte aanblik in het centrum van een stad met meer dan negen miljoen inwoners.

Maar er was niks idyllisch aan het gedrang van lijven die naar het plein toe stroomden of aan de agenten van de op-roerpolitie die postvatten tussen de demonstranten en de kantoorgebouwen in. Voor het eerst sinds hij in zijn eentje de omgeving was gaan verkennen, was Jack blij dat Lisanne in

het hotel was. Zij was liever in haar kamer gebleven voor een kort dutje voor het diner.

Haar kamer.

Die twee woorden droegen een wereld van betekenis met zich mee.

Jack verdrong zijn romantische dilemma voorlopig en richtte zijn trage hersenen op de taak die voor hem lag. Ook al was hij er helemaal voor om zo veel mogelijk van Korea mee te maken tijdens zijn korte tripje, deelname aan rellen stond niet op zijn lijstje. Hij had een hoed op om zijn donkere haar te bedekken en een zonnebril om zijn blauwe ogen te verbergen, maar Jack had niet de illusie dat hij opging in de menigte. Met zijn lengte en omvang viel hij enorm op, en als er één plek was waar het belangrijk was om niet op te vallen, was het wel in een onstuimige massa. Vooral als die in de gaten werd gehouden door agenten van de oproerpolitie, die een excuus zochten om iemand als voorbeeld te stellen.

Terwijl zijn potentiële ontsnappingsroute naar het zuiden duidelijk onhoudbaar was, zag het er aan de noordkant veelbelovender uit. Net als de National Mall in Washington D.C. wemelde het in dit deel van Seoul van de culturele iconen, musea en dergelijke. Sterker nog, het Blauwe Huis – de Koreaanse versie van het Witte Huis – stond slechts een paar kilometer naar het noorden. Je mocht verwachten dat de veiligheidsmaatregelen in die richting geleidelijk steeds strenger werden.

Jack beredeneerde dat dit inhield dat de demonstranten, als het er ruiger aan toe zou gaan, hun activiteiten zouden beperken tot dit gedeelte van het plein en niet het risico zouden nemen om zich de woede van de presidentiële veiligheidsdienst op de hals te halen, die hun beveiligingskordon zouden versterken naarmate je dichter bij de presidentiële residentie kwam. Trouwens, als de boel echt uit de hand zou lopen, kon Jack altijd nog zijn toevlucht nemen tot de Ameri-

kaanse ambassade, die handig aan de oostkant van het plein gevestigd was. De nationale politie van Zuid-Korea zou een beetje maatschappelijke ongehoorzaamheid die gericht was tegen hun eigen regering misschien nog wel tolereren, maar als iemand zich op een buitenlandse ambassade zou richten, zouden ze daar niet zo welwillend tegenover staan.

Nadat Jack zijn beslissing had genomen, bewoog hij zich naar het noorden, waarbij hij het gigantische gouden standbeeld als gids gebruikte. Terwijl hij zich een weg door de menigte baande, paste hij op dat hij niet door de vloedstroom van lichamen van de trap rechts van hem werd meegesleurd. Die trap leidde naar een lagergelegen gedeelte en de verzonken ingang van een museum dat was gewijd aan admiraal Yi Sun-sin. De hoge muren in het oosten en de trap in het westen van het lagere gedeelte waren kanaliserend terrein, en Jack wist instinctief dat hij dat moest vermijden.

Dit waren niet de gedachten van een gemiddelde toerist.

Bijzonder weinig aan Jack was gemiddeld.

2

Terwijl Jack tussen de mensen door laveerde, voelde hij de energie van de menigte veranderen. De bijeenkomst was begonnen met een ordelijke sfeer. Hoewel het voetgangersgedeelte van het plein beperkt was, had het gedrang van lijven toch welwillend aanvoeld, meer als de toeschouwers die op de hoek van Broadway en 34th Street langs de kant van de weg stonden bij de Macy's Thanksgiving Day Parade dan als de chaos van een opstandje. Jack kon het niet goed verklaren, maar op de een of andere manier zou hij die mensenmassa bijna beleefd hebben genoemd.

Maar nu niet meer.

Nu hing er een gevoel van dreiging in de lucht, als de geur van ozon na een blikseminslag. Al kon Jack moeilijk benoemen wat er nou precies veranderd was, toch geloofde hij wat zijn zesde zintuig hem ingaf. Het scanderen klonk bozer, de gezichtsuitdrukking van mensen werd harder, en er werd heviger geduwd en getrokken.

Er stond iets te gebeuren.

Iets kwaadaardigs.

Jack was niet van plan daar dicht bij in de buurt te zijn.

Rechts van hem weerklonk een kreet.

Jack keek in de richting van het geluid en zag verschillende lichamen de verzonken trap af tuimelen, als keien die loskwamen door een plotselinge vloedgolf. Twee van de lichamen, een stevige man van middelbare leeftijd en een hipster van in de twintig, duwden zichzelf overeind. De derde persoon, een

tienermeisje, bleef liggen waar ze lag en omklemde haar enkel. Een ogenblik week de mensenmassa uiteen en de angstige blik van het meisje kruiste die van Jack. Daarna stooft er een wolk traangas de lucht in vanaf de rij agenten van de oproerpolitie die langs de weg aan de westkant stonden.

De menigte schokte terwijl de demonstranten uiteen zwermden.

Het getroffen tienermeisje was verdwenen.

Vloekend greep Jack de metalen leuning en sprong in de geïmproviseerde moshpit. Als een steen die in een vijver plonsde veroorzaakte Jacks stevige lijf rimpelingen in de menigte. Hij maakte gebruik van de verwarring en beukte zo subtiel als een ijsbreker door de mensenzee. In vier snelle passen elleboogde Jack zich een weg naar het nog altijd glimlende meisje, raapte haar met zijn sterke armen op en duwde en passant twee mensen opzij die haar vertrapten. Met de wanhoop van een drenkeling sloeg het meisje haar armen om Jacks dikke nek en wauwelde tussen haar van tranen vervulde gehik door iets in het Koreaans.

‘Het is al goed,’ zei Jack, die het tienermeisje tegen zijn borst hield. ‘Ik hou je vast.’

Jack hield het meisje inderdaad vast, maar de situatie was verre van goed.

Zoals Jack al had gevreesd, was het verzonken gedeelte dat naar het museum leidde nu een flessenhals geworden. Mensen vluchten voor de dreigende traangaswolken die vanuit het westen omhoogkringelden, en er was niets meer te zien van de discipline en de aandacht voor anderen die de demonstranten aanvankelijk hadden getoond. Terwijl Jack toekeek, werd er boven hem een man tegen de leuning geplet, terwijl hij het uitschreeuwde van de pijn. De demonstrant duwde de oprukkende lichamen terug en bevrijdde zichzelf, maar Jack wist dat de volgende persoon minder fortuinlijk zou zijn.

Hoewel mensen zichzelf graag als verlichte wezens beschouwden, lag het oerdier dat onder het beschaafde vernislaagje schuilging dicht onder de oppervlakte dan de meeste mensen beseften. Als het op vechten of vluchten aankwam, was de reactie van de gemiddelde homo sapiens helemaal niet zoveel anders dan die van een op hol geslagen rund. Tot overmaat van ramp was de helling die van het hogergelegen plein naar de ingang van het museum liep nu een fuik, die de aanzwellende menigte naar een maalstroom van wervelende lichamen kanaliseerde. Jack draaide zich om en keek naar de ingang van het museum, waar hij nog net zag dat er een beschermend metalen vouwhek over de glazen deuren werd neergelaten, waardoor de oudheden werden verzegeld en de menigte werd buitengesloten.

Geen hulp aan die kant.

Het meisje mompelde iets wat Jack niet kon horen en ook niet begreep. Toen hij niet reageerde, zei ze het nogmaals, deze keer wijzend. Jack volgde haar uitgestrekte vinger en snapte het.

Omhoog.

De paniekerige menigte maakte het onmogelijk om via de trap aan de westkant of de helling aan de noordkant te ontsnappen. En nu de ingang van het museum was gebarricadeerd, was naar het zuiden vluchten ook uitgesloten. Maar misschien moest Jack driedimensionaal denken. De muur aan de oostkant was gemaakt van gladde sintelblokken, onbeklimbaar voor iedereen die niet iets weg had van een spin. Maar het bovenste gedeelte van het hek was afgezet met metalen relingen, waarschijnlijk om te voorkomen dat voetgangers op straatniveau per ongeluk in het verzonken gedeelte zouden vallen.

Dat was een mogelijkheid.

Kreunend hees Jack het meisje boven zijn hoofd richting de buisvormige relingen, en zijn schouders trilden van inspan-

ning. Het tienermeisje reikte naar de afzetting en haar vinger-
toppen schampten de cilindrische reling.

Te ver.

Een reeks kreten in de verte leidde tot een nieuwe vloedgolf van lijven die in de toch al beperkte ruimte tuimelden. Jack klemde het meisje tegen zijn borst en een ogenblik later werd hij door de golfstroom tegen de muur van sintelblokken aan gesmeten. Hij ving de grootste klap op met zijn rug en schou-
ders, maar door de botsing zwiepte zijn hoofd achterover tegen het metselwerk, waardoor hij even sterretjes zag. Op de een of andere manier bleef Jack overeind, maar de lichamen persten hem tegen de muur, waardoor het moeilijk was om te ademen. Het meisje kronkelde in zijn armen en gilde toen een zwaarlijvige Koreaanse man haar gewonde enkel als hefboom gebruikte om zichzelf overeind te trekken.

Dit moest afgelopen zijn.

Nu.

Jack draaide zich zo dat hij met zijn gezicht naar het zuiden stond en schuifelde achterwaarts, waarbij hij zich de helling op worstelde. Aan weerskanten kreunden en schreeuwden mensen, maar Jack had niet langer de luxe om zich daar om te bekommeren. De gezamenlijke kracht van duizenden lichamen was domweg te groot. Vroeg of laat zou het meisje uit zijn armen worden gerukt en worden doodgetrapt.

Dat zou Jack niet laten gebeuren.

De eerste meters gingen relatief makkelijk, maar er kwam algauw een einde aan Jacks geluk. Als een springveer die tot het uiterste was samengeperst, werd Jacks voortgang abrupt tot stilstand gebracht door een muur van onverzettelijk menselijk vlees.

Hij kon niet verder.

Jack keek omhoog, bekeek de reling en schatte de afstand in. Door zichzelf de helling op te wringen, had hij het gewicht tegen het metalen hek verminderd. Niet zoveel als hij zou

willen, maar misschien toch genoeg. Jack verplaatste zijn gewicht en duwde het meisje met zijn schouders omhoog. Deze keer kreeg ze haar vingers om de stang, maar het gladde metaal glipte uit haar vingers.

Met trillende schouders en armen liet Jack het meisje weer naar zijn borst zakken.

Hij moest haar hoger tillen.

Aan de westkant klonk weer gegil, maar Jack deed geen moeite meer om te kijken. Hij wist al dat er niet genoeg ruimte was voor de aankomende stroom van mensen. Of hij zou het meisje optillen zodat ze vrij was, of ze zouden allebei doodgaan in deze hel. Jack knielde en explodeerde omhoog, waarbij hij afzette vanaf zijn hielen. Hij probeerde het meisje deze keer niet gewoon op te tillen, maar zwiepte haar de lucht in, alsof hij vanuit hurkstand een olympische stang met gewichtsschijven omhoogstootte.

Het tienermeisje schoot als een raket omhoog en slaakte een kreetje.

Op het hoogste punt van haar vlucht kwam het meisje ter hoogte van de bovenste reling uit, maar haar rondzwaaiende armen misten het zilverachtige metaal volkomen. Jack vloekte terwijl hij zich schrap zette om haar volle gewicht op te vangen, maar het meisje verraste hem. Met een beweging die misschien net zozeer vaardig als wanhopig was, greep ze het onderste deel van de reling vast en sloeg allebei haar magere armen eromheen. Het meisje zag er niet uit alsof ze de kracht had om zich verder over de reling heen te hijsen, de straat op, maar ze was wel veilig.

Voorlopig.

Bij het zien van de benen van het meisje, die uitnodigend tegen de muur van sintelblokken omlaagbungelden, greep een man die een paar mensen bij Jack vandaan stond ze vast alsof hij zichzelf uit de kolkende kuil wilde trekken. Tenminste, Jack nam aan dat de Koreaan dat van plan was. Jacks Ko-

reaans was buitengewoon beperkt, dus om de man duidelijk te maken dat diens plannen niet deugden, gebruikte hij een universele taal.

Geweld.

Jack boog zich over de kolkende massa en raakte de man één keer met gesloten vuist onderaan zijn nek.

Eén keer was voldoende.

De man stortte geruisloos neer, maar de schade aan het tienermeisje was al een feit. Het gewicht van de Koreaan had het meisje van haar enigszins veilige hoge plek gesleurd. Nu hing ze langs de muur en begon haar grip op de reling te verliezen.

Met de gedachte dat de man wel een koekje van eigen deeg verdiende, plantte Jack zijn schoen op de rug van de gevallen man en sprong omhoog. Ook hij greep het onderste deel van de reling beet, maar in tegenstelling tot het meisje kon Jack allebei zijn benen gebruiken. Kreunend draaide hij zich loodrecht op de muur en zette zijn voeten plat tegen het sintelblok. Daarna zette hij zich af op het ruwe oppervlak en verplaatste zijn greep naar een dwarsbalk die iets hoger zat dan die hij eerder had vastgehouden. Daardoor had hij genoeg ruimte om zijn been over de lagere reling te klemmen, waarna hij zichzelf omhooghees, over de betonnen rand heen.

Die kleine manoeuvre had meer van Jack gevergd dan hij wilde toegeven, maar hij had nog geen rustmomentje verdiend. Hij hurkte neer op straatniveau, stak zijn handen tussen de reling door en greep de pols van het meisje vast, precies op het moment dat ze haar grip verloor. Ze gilte terwijl ze aan één arm hing, maar deze keer was Jack op haar gewicht voorbereid. Met allebei zijn enorme handen om haar tengere onderarm geklemd ging Jack rechtop staan en tilde haar gewicht vanuit zijn benen omhoog.

Ook nu verraste het tienermeisje hem weer. Ze pakte Jacks pols met haar vrije hand vast, waardoor ze hun grip verstevigde. Toen ze op gelijke hoogte was met de bovenste reling

sloeg ze haar niet-gewonde been over het metaal, zodat een deel van het gewicht op Jacks rugspieren en hamstrings werd verlicht. Door die beweging klapte haar gebroken enkel tegen de muur van sintelblokken, maar hoewel het meisje het uitschreeuwde, liet ze haar greep op Jack of de reling niet verslappen.

Stoere meid.

Jack rukte de pols van het meisje omhoog terwijl hij kracht zette met zijn benen, zodat hij een liftoefening uitvoerde waar zijn krachtrainer trots op zou zijn. Het meisje zwiepte over de reling en belandde in zijn armen. Nu stonden ze op de straat boven de wervelende menigte. Jack haalde bibberig adem en wilde het meisje op de grond laten zakken, maar zag nu pas voor het eerst hoe haar enkel eraan toe was.

Het vlees was gezwollen en vervormd; hij was zonder twijfel gebroken.

Hij moest ervoor zorgen dat ze hulp kreeg.

Jack draaide zich om en zag een groepje politieagenten oprukken op de vijfbaansweg aan de oostkant, die het plein scheidde van de noord-zuidlijn van kantoorgebouwen en hotels. Terwijl Jack toekeek, reed er een witte bestelbus met een groen zwaailicht, groene strepen en een prominent groen kruis naar de stoep. Jack vatte de komst van de ambulance op als een teken en stak de straat over, met het meisje weer tegen zijn borst geklemd.

Een paar politieagenten namen Jack vorsend op, maar geen van hen probeerde hem tegen te houden. Hoewel Jack uit eigen ervaring wist dat rellen behoorlijk vervelend konden worden, stond de nationale politie van Zuid-Korea bekend om haar professionaliteit. De agenten waren hier om een taak te volbrengen, en die taak was om te voorkomen dat er werd geplunderd of dat er schade werd toegebracht aan de bedrijven en de culturele iconen rondom het plein. Niet om een man af te tuigen die een duidelijk gewond meisje droeg. Maar

ook al weerhielden ze Jack er niet actief van om de plek van de rellen te verlaten, ze schoten hem ook niet te hulp.

Prima.

Jack kon de achterliggende gedachte wel begrijpen. Zoals Ding altijd graag zei: wie domme dingen doet, kan maar beter stoer zijn. Ding was een van de oorspronkelijke leden van het legendarische Rainbow-terrorismebestrijdingsteam.

Als hij sprak, luisterde Jack.

Nu stelde hij zijn route bij en koerste op de groen-witte ambulance af. Het voertuig stond zo'n vijfenzeventig meter ten zuiden van de dichtstbijzijnde rij politieagenten die de demonstranten tegenhielden, misschien om ervoor te zorgen dat de ambulancemedewerkers niet in een potentiële aanvaring tussen politie en protesteerders terecht zouden komen. Dat betekende dat Jack het meisje aanzienlijk verder weg moest dragen, een situatie die nog eens bemoeilijkt werd toen hij met zijn voet in een gat stapte dat hij niet had gezien, waardoor hij struikelde en tegen het been van het meisje stootte.

'Sorry,' zei Jack toen het meisje ineenkromp. '*Joesong haeyo.*'

Dat vormde samen met *alstublieft, dank u wel en neem me niet kwalijk* het grootste deel van Jacks Koreaanse woordenschat.

In dit geval was het voldoende.

'Dank u wel,' antwoordde het tienermeisje aarzelend.

'Geen punt,' zei Jack in de hoop dat een geruststellende toon het meisje troost zou bieden, ook al verstond ze zijn woorden niet. 'Deze artsen lappen je wel op. Zodra ze je enkel gespalkt hebben, voel je je weer *pico bello*.'

Pico bello.

Wie zei er nou zoiets?

Het antwoord kwam een milliseconde later: zijn moeder, de onverzettelijke Cathy Ryan. Als Jack een kind in zijn armen hield, veranderde hij blijkbaar in zijn moeder.

Geweldig.

‘O-ké,’ zei het meisje, dat de twee lettergrepen van het woord afzonderlijk uitsprak. Ze klemde haar armen steviger om Jacks hals en knarsetandde.

Als haar enkel inderdaad gebroken was, zou de aanvankelijke adrenalinestoot inmiddels wel afnemen. Dat arme kind moest vreselijk veel pijn hebben. Aan de overkant van de straat sprongen er twee hulpverleners uit de ambulance. Jack ging ervan uit dat die hem wel zouden komen helpen, maar beide mannen keken niet eens in zijn richting. In plaats daarvan liep de bestuurder om de voorkant van het voertuig heen, koerste naar het oosten en verdween uit beeld. De tweede hulpverlener rukte het zijportier van de ambulance open en stak zijn hoofd naar binnen.

‘Hé,’ zei Jack bulderend om te zorgen dat zijn stem te horen was. ‘Een beetje hulp hier. *Dowa juseyo.*’

Wie had kunnen denken dat hij al zijn Koreaanse zinnen er tijdens zijn eerste vijf minuten conversatie doorheen zou jagen? Maar goed, de talenapp die hij had uitgekozen was blijkbaar niet zo best, of anders had Jack hier te maken met de meest ongeïnteresseerde arts die ooit de eed van Hippocrates had afgelegd.

‘Hierheen!’ riep Jack. ‘Dit meisje heeft hulp nodig.’

Deze keer legde hij blijkbaar voldoende overtuiging in zijn stem om de aandacht van de dichtstbijzijnde politieagent te trekken. De man wendde zich tot zijn collega en zei iets. De collega haalde zijn schouders op. De politieagent legde zijn schild en gummiknuppel op de grond en rende naar Jack toe.

Dat kon van de ambulancemedewerker niet gezegd worden. De man stak zijn hoofd uit de cabine van de ambulance terwijl Jacks tweede bulderende kreet over straat weerklonk, maar wat de hulpverlener vervolgens deed was verbijsterend. Hij volgde niet het voorbeeld van de politieagent, maar keek Jack strak aan terwijl hij roerloos voor de ambulance bleef staan.

En hij glimlachte.

Hoewel het een harteloos gebaar was, kon Jack wel begrijpen waarom een ambulancemedewerker op die manier reageerde op relschoppers die gewond waren geraakt terwijl ze de wet overtraden. Toch had Jack verwacht dat zelfs de meest geharde hulpverlener wel medelijden zou hebben met een tienermeisje dat pijn leed. Die agent van de oproerpolitie was ongetwijfeld net zo afgestompt, en die schoot wel te hulp.

Maar misschien was de ambulance wel bedoeld als verzamelpunt voor slachtoffers. In dat geval had de ambulancemedewerker misschien instructies gekregen om het voertuig niet te verlaten, uit angst dat hij zou worden meegevoerd in de menigte en onbereikbaar zou zijn als er mensen met echt levensbedreigende verwondingen zouden opduiken. Jack was het weliswaar niet eens met die logica, maar hij snapte het tenminste wel. Toch was het ook nu weer onbegrijpelijk wat de hulpverlener deed. Nadat hij Jacks blik een tel had vastgehouden, liep de man om het voertuig heen en verdween naar het oosten, in het kielzog van zijn collega.

Jack bleef halverwege een stap staan; eindelijk begreep hij het.

Links van hem was de politieagent halverwege de straat.

Rechts van hem zwaaide het zijportier van de ambulance nog steeds open.

Geen hulp van die kant.

Jack draaide volledig om zijn as en toen zag hij ze.

Een rij betonnen plantenbakken tegen de metalen reling die erachter langs liep.

Grommend sprintte Jack naar de plantenbakken, ook al bonkte het tienermeisje met haar vuisten tegen zijn borst. De politieagent riep iets, maar Jack was met zijn hele wezen gefocust op het rechthoekige betonnen bouwwerk dat slechts een paar stappen bij hem vandaan stond. Hij zag elk deukje in het

afgebladderde oppervlak, hij onderscheidde elk grassprietje in het groen dat uit de donkere aarde ontsproot.

Nog maar drie stappen.

Nog twee.

Jack dook over de plantenbak heen en ramde met zijn knie tegen de puntige rand terwijl hij er met zijn hoofd omlaag overheen zeilde, als een volleerd honkballer die naar de bal dook. Hij knalde tegen het metalen hek aan de andere kant van het bouwwerk als een flipperbal die afketste tegen een stootband. Daarna lag hij op de grond, met het meisje spartelend onder zich. Krijsend klauwde ze naar zijn gezicht en hals, er ongetwijfeld van overtuigd dat haar Amerikaanse redder zijn verstand was verloren.

Een oneindig ogenblik was Jack het met haar eens.

Daarna ontplofte de wereld.